

[J. M. Pedersen.]

køb på afbetaling, og jeg kunne øse op i timevis. Det skal jeg nu ikke gøre, men blot nævne eet tilfælde. Jeg solgte en radio til en mand, som kom ind i min forretning, og han havde sin kones fader med. Det var ganske pæne folk, og de ville selvfølgelig gerne købe en fin og dyr radio, og de præsterede udbetalingen med det samme. Jeg sendte derefter radioen derhen med det resultat, at mit bud kom tilbage igen med den besked, at der var en seddel på døren, hvorpå der stod, at vi først skulle komme efter fyraften. Nå, tænkte jeg, så har manden dog arbejde. Jeg kørte derefter selv ud med radioen, og det viste sig da, at konen og hendes fader var hjemme, men da jeg kom ind i lejligheden, så jeg, at der kun var to stole og en kasse til de tre mennesker at sidde på i hele lejligheden foruden en meget dårlig divan, som den gamle mand skulle sove på, og en dårlig madras på gulvet, som manden og konen skulle ligge på. Idet jeg så mig om, sagde jeg: såvidt jeg kan se, er der andre ting, I trænger mere til end en radio; I skulle hellere købe nogle møbler, og hvad I ellers har brug for! Hertil svarede konen: ja, men det er ikke nemt at få råd til det, for vi har så meget at betale afdrag på; min mand er så slem til at købe ting på afbetaling!

Jeg sad og sludrede lidt med hende, og resultatet blev, at jeg konstaterede, at de havde haft mange ting, der var købt på afbetaling, men som lige var blevet afhentet — nogle dage før jeg kom, var lejligheden blevet rømmet. Jeg fik stillet det regnestykke op, at de havde haft 14 forskellige ting på afbetaling, og afdragssummen oversteg, når vi lagde huslejen til, hele mandens ugeløn med nogle kroner. Sådanne mennesker lægger intet budget og tæller ikke sammen, hvor mange penge de skal bruge om måneden. Jeg synes, det ville være urimeligt, om de skulle kunne beholde en radio i op til et år, inden de skal aflevere den. Jeg sagde til konen, at den bedste tjeneste, jeg kunne gøre hende, var at give hende udbetalingen igen og tage radioen med tilbage, så at de kunne købe nogle tiltrængte møbler til lejligheden.

Dette var et eksempel fra det praktiske liv, og jeg synes, det viser, at bestemmelsen i § 10 er lovlig streng, og jeg synes, at den

skulle lempes lidt, så sælgeren kan få varen tilbage noget før. Det er risikabelt at indføre en ordning, der medfører, at folk kan beholde afbetalingsvarer i op til et år.

Det ærede medlem fru Else Zeuthen mente, at man kunne være nødt til at ansætte rådgivere for forbrugerne. Vi skal vel ikke ligefrem have ansat konsulenter til at undervise forbrugerne i, hvordan de skal købe ind, og hvordan de skal lægge budget, men jeg vil dog alligevel advare imod, at vi blander os i dette spørgsmål fra folketingets side.

Det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen talte om de hensynsløse agenter, som man burde advare imod; det tror jeg også kunne være nødvendigt. Det er ganske givet, at mange hensynsløse agenter sælger varen, idet de kun tænker på at tjene deres provision og at få sluttet en kontrakt, så de kan komme hjem og hæve deres dagløn. De ser ikke efter, om den, de sælger varen til, virkelig har brug for den, men det er dog et spørgsmål, hvorledes man herindefra skulle kunne blande sig i dette spørgsmål, for der er ingen paragraf i lovforslaget, der drejer sig om dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Lynnerup Nielsen ønskede en bestemmelse i forslaget om, at køberen kunne annullere sin kontrakt, forinden han overtog varen eller kort tid efter, altså inden varen var blevet beskadiget. Det lyder meget rigtigt og tiltalende, og det kunne være rimeligt at indføje en sådan bestemmelse; der er blot den indvending at gøre, at det så bliver vanskeligt for sælgeren og navnlig for fabrikanten at disponere. Mange gange fabrikerer man en serie varer i forhold til det salg, de kontrakter, der foreligger, og når man så kommer frem til leveringstiden og mange bestillinger er blevet annulleret, kommer vedkommende sælger eller fabrikant i stor vanskelighed, så også her må man se på både sælgeren og køberens interesse. Det har sin vanskelighed, men det er muligt, at det udvalg, som skal arbejde videre med lovforslaget — der kommer jeg naturligvis ikke, selvom det ellers godt kunne interessere mig at se på mange ting i dette lovforslag, da jeg har gjort så mange praktiske erfaringer og er klar over problemernes vanskelighed — kan finde en løsning.

Jeg vil slutte dette indlæg med at sige,